

ÀNGELA- Acabo d'abandonar a la mare.

FELIP- Perdó?

Silenci. FELIP mira fixament a ÀNGELA.

FELIP- Què has dit?

Silenci dens. FELIP mira fixament a ÀNGELA.

FELIP- Pots tornar a repetir el que has dit? Crec que no ho he entès bé.

Silenci.

ÀNGELA- Mai havia pensat fer una cosa així. Mai.

FELIP- Quina cosa?

ÀNGELA- Abandonar a la mare.

FELIP- És una broma? No?

ÀNGELA- Teníem visita amb la neuròloga abans de la cita amb tu. Res de nou. Els símptomes de la fase tres. Ni lògica, ni record. Res. "Al menys la medicació la té tranquil·la, això és fantàstic", em deia la doctora. No hi ha res que m'assembla fantàstic. No hi ha res que es pugui apropar mínimament a la paraula "fantàstic".

La mare estava asseguda al tren, li havien cedit el seient i jo estava de peu. Ha estat llavors quan la idea m'ha arribat.

La idea.

Ha arribat suau, dolça. Pobra mare, pensava, no té res... és com una nena petita que depèn completament de mi... o pitjor és com

un bebè... un bebè que no em reconeix... si es perdés no hi hauria manera humana que ella sola trobés el camí de tornada a casa.

La idea es clava al meu cap com un ganivet en una síndria. "Si es perdés, no hi hauria manera humana que ella sola trobés el camí de tornada a casa..."

La imagino perduda, sense claus, sense res, sense saber preguntar, abandonada... Només ha estat un segon. Un segon que ha durat massa temps. El temps s'ha suspès i he vist, com una espectadora, la processó dels fets. Tot anava a càmera lenta:

He vist com s'allunyava la nostra parada de metro, he sentit de fons com deien "final de trajecte", he vist un banc davant d'un camp de bàsquet sense cistelles... he vist a la mare allà, asseguda al banc, mirant el buit i llavors el temps s'ha accelerat tant que no sé com però ja era aquí.

Silenci etern. Tot s'atura. Tot està quiet. FELIP agafa aire i es posa a endreçar papers de l'escriptori. Està molt incòmode.

FELIPE- Ara ja em sembla excessiu el que estan trigant els teus germans.

Silenci.

ÀNGELA- *(Mirant directament a FELIP)* Mai has estat amb ningú, oi? Vull dir... parella.

FELIP- *(Està en shock. No sap què fer. Es posa a esborrar la pissarra. Respon per guanyar temps)* No. Oficialment, no.